

υποκείμενο

υποκείμενο, το, ουσ. [ουδ. μτχ. του ρ. υπόκειμαι], το υποκείμενο· (ειρωνικά, κοροϊδευτικά ή υποτιμητικά) ο αχρείος, ο παλιάνθρωπος: «δεν πάμε σ' αυτό το μαγαζί, γιατί μαζεύονται όλα τα υποκείμενα της περιοχής || δε θέλει κανένας να 'χει σχέσεις μ' αυτό το υποκείμενο»·

- **γελοίο υποκείμενο**, άτομο καταγέλαστο: «σου είπα χίλιες φορές πως δε θέλω να κάνεις παρέα μ' αυτό το γελοίο υποκείμενο». (Τραγούδι: *ο πρώτος από πόλεμο δεν κάτεχε, ο δεύτερος στις κακουχίες δεν άντεχε, ο τρίτος ήταν υποκείμενο γελοίο κι ο τέταρτος δεν άντεχε στο κρύο*)·

- **ελαφρό υποκείμενο**, άτομο ανόητο, γελοίο, που κανείς δεν το παίρνει στα σοβαρά: «είναι πολύ ελαφρό υποκείμενο, γι' αυτό το 'χουμε του κλότσου και του μπάτσου»·

- **παστρικό υποκείμενο**, βλ. συνηθέστ. *παστρικό κουμάσι*, λ. *κουμάσι*·

- **σπουδαίο υποκείμενο!** έκφραση έντονης αμφισβήτησης για άτομο το οποίο κάποιος μας το αναφέρει σαν σπουδαίο: «ο τάδε είναι εξαιρετικός κύριος. -Σπουδαίο υποκείμενο!»·

- **χαμένο υποκείμενο**, **α.** άνθρωπος ανίκανος, άχρηστος, τιποτένιος: «αποκλείεται να σου τελειώσει τη δουλειά αυτός ο άνθρωπος, γιατί είναι χαμένο υποκείμενο». **β.** άνθρωπος με κακές συναναστροφές, με ανήθικη ζωή: «έχω υποχρέωση να σε πληροφορήσω πως ο γιος σου κάνει παρέα μ' ένα χαμένο υποκείμενο». **γ.** εκστομίζεται και ως βρισιά: «πάρε δρόμο από δω, χαμένο υποκείμενο». Συνών. *χαμένο κορμί / χαμένο παρτάλι / χαμένο πατσί / χαμένο ρούχο*.